

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4465/2021
28.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство спољних послова, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., ББ из ..., чији је пуномоћник Весна Лукић, адвокат из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., ради утврђења и исељења, по тужби и утврђења, по противтужби туженог-противтужиоца АА из ..., одлучујући о ревизијама тужиоца и тужног-противтужиоца АА из ... изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4433/19 од 05.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4433/19 од 05.02.2020. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца АА из ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4433/19 од 05.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца АА из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4433/19 од 05.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4433/19 од 05.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе тужених АА из ..., ВВ из ... и ГГ из ... и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 8488/18 од 19.12.2018. године, исправљена решењем истог суда П 8488/18 од 30.10.2019. године у ставовима првом и петом изреке, којима је утврђено да су ништави уговор о замени стана, закључен 09.03.1992. године између ДД из ЋЋ, уговор о коришћењу стана путем закупа од 13.05.1993. године, закључен између Интересне заједнице за стамбену изградњу и управљање становима за потребе радника и функционера савезних органа, као закуподавца и ЋЋ, као закупца, уговор о откупу стана, закључен између Државе СРЈ - Савезног министарства иностраних послова, као продавца и ЕЕ, као купца,

оверен пред Првим општинским судом у Београду Ов 491/94 дана 18.02.1994. године и уговор о купопродаји, закључен дана 08.01.1994. године између ЕЕ, као продавца и АА, као купца, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов 1726/94 дана 06.04.1994. године и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе тужиоца и туженог-противтужиоца АА из ... и првостепена пресуда потврђена у ставовима другом, трећем и четвртном изреке, којима је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени АА из ... да тужиоцу преда у посед и на слободно располагање и коришћење, испражњен од лица и ствари, стан број .. у улици ... број .. у ..., одбијен, као неоснован, противтужбени захтев да се утврди да је тужени-противтужилац АА из ... стекао право својине на стану број .. у улици ... број 4 у ..., на основу Уговора о купопродаји, закљученог са ЕЕ овереног пред Другим општинским судом у Београду Ов 1726/94 дана 06.04.1994. године, што би тужилац био дужан да призна и трпи да тужени-противтужилац ово своје право упише у катастар непокретности и друге јавне књиге о правима на непокретностима и одбијен, као неоснован, евентуални противтужбени захтев да се утврди да је тужени-противтужилац АА из ... стекао право својине на стану број .. у улици ... број .. у ... путем одржаја, што би тужилац био дужан да призна и трпи да тужени-противтужилац ово своје право упише у катастар непокретности и друге јавне књиге о правима на непокретностима.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац и тужени-противтужилац АА су благовремено изјавили ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је тужени-противтужилац предложио да се о његовој ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца АА, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 103. став 1. и 94. став 2. Закона о облигационим односима, члана 3. Закона о основама својинскоправних односа и члана 4. став 2. Закона о промету непокретности, утврђено је да су ништави уговор о замени стана, закључен 09.03.1992. године између ДД из ЂЂ, уговор о коришћењу стана путем закупа од 13.05.1993. године закључен између Интересне заједнице за стамбену изградњу и управљање становима за потребе радника и функционера савезних органа, као закуподавца и ЂЂ, као закупца, уговор о откупу стана закључен између Државе СРЈ- Савезног министарства иностраних послова, као продавца и ЕЕ, као купца оверен пред Првим општинским судом у Београду Ов 491/94 дана 18.02.1994. године и уговор о купопродаји закључен дана 08.01.1994. године између ЕЕ, као продавца и овде туженог-противтужиоца АА, као купца оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов 1726/94 дана 06.04.1994. године. Ово због тога што је смрћу ДД, преминулог ...1990. године, дакле пре закључења уговора о замени станова са ЂЂ, престало да постоји пуномоћје које је ово лице евентуално дало адвокату Радовану Томићу за закључење тог уговора са ЂЂ, од које је тужени-

противтужилац АА, купио предметни стан број .. у улици ... број .. у ... по основу уговора о купопродаји од 08.01.1994. године.

Истовремено је одбијен, као неоснован, тужбени захтев за иселење туженог-противтужиоца АА из стана и предају тужиоцу у посед, јер је тужени 14.04.1994. године са ЖЖ најпре закључио уговор о замени предметног стана за кућу у ... број .. у ..., а коначно се налази у поседу предметног стана по основу Уговора о купопродаји стана 20.02.2002. године закљученог са ЖЖ, као продавцем, који уговор није претмет тужбеног захтева у овој правној ствари.

Оцењени су неосновани основни и евентуални противтужбени захтеви туженог –противтужиоца АА за утврђење права својине на предметном стану по основу уговора о купопродаји закљученог дана 08.01.1994. године са ЕЕ, као продавцем који је оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов 1726/94 дана 06.04.1994. године односно путем одржаја, с обзиром на претходно утврђену ништавост тог уговора, јер у време закључења тог уговора ЕЕ није испуњавала услове за стицање права својине на стану па није могла на туженог пренети више права од права које је она имала, односно из разлога што тужени није имао закониту државину за стицање права својине путем одржаја у смислу члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, а да рок приписан ставом 4. истог члана закона за стицање права својине ванредним одржајем до дана подношења противтужбе није протекао.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени-противтужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизије тужиоца и туженог-противтужиоца АА нису дозвољене.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.02.2007.године, а противтужба 27.03.2007. године, у којима је као вредност предмета спора означен износ од 501.000,00 инара. Првостепена пресуда донета је 19.12.2018. године. Другостепена пресуда је донета 05.02.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе односно противтужбе, то ревизије тужиоца и туженог-противтужиоца АА нису дозвољене, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставовима првом и трећем изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**